

vi endnu den Dag i Dag. Jeg vil meget opfordre Regeringen og de højterede Ministre til at støtte disse Værnebestræbelser, der udfoldes fra Husmændenes og anden Side. Hvis Formanden for dette Værneudvalg nu bliver dømt, vilde det kun være retfærdigt, om der fra Husmandsorganisationernes Side blev vist ham Solidaritet paa en eller anden Maade. Hvis der iværksættes en Indsamling, er jeg klar over, at man ikke vil finde Bøndernes Navne paa Indsamlingslisten, thi de synes fortrinsvis at ville foretage Indsamlinger til Folk, der voldelig modsætter sig Øvrigheden og ikke vil aflevere det Korn, som Lovgivningsmagten har forlangt. Det Forhold, som jeg her har dvælet ved, har, synes jeg, den allerstørste Betydning. Jeg i hvert Fald ser deri et Udtryk for Bestræbelser, som man maa følge med den allerstørste Opmærksomhed.

Der har jo her i Salen i de sidste Dage lydt Suk over Finanslovsforslaget, og der er udtrykt bange Anelser med Hensyn til Tillægsbevillingsloven, som kommer efter. Det er selvfølgelig de store Dyrtds- og Understøttelsesbevillinger, der har givet Anledning til den udtalte Frygt og de Suk, der har lydt fra konservativ Side, og man har udtalt fromme Ønsker om, at naar Krigen sluttede, maaske i en nær Fremtid, skulde man se saa vidt muligt at komme tilbage til de tidligere Tilstande. Med Hensyn til Alderdomsunderstøttelser, Understøttelser til arbejdsløse, Lønninger til Embedsmænd, Statsfunktionærer og Arbejdere o. s. v. gives der sikkert ikke noget „tilbage“. Der vil vel nok f. Eks. blive færre arbejdsløse at understøtte, naar det store Opgør er endt, men det kan sikkert ikke nytte at tænke paa, at de enkelte Understøttelser skulde blive mindre, at de arbejdsløse selv under normale Forhold skulde gaa tilbage til de gamle 12—15 Kr. om Ugen efter at have gaaet i Karantæne eller ledige en lang Tid. Jeg tror, det vil være fuldstændig spildt Arbejde at kæmpe for Lønreduktioner for Tjenestemænd og Arbejdere baade i private og offentlige Erhverv. Lønningerne kan sikkert ikke formindskes, heller ikke Dyrtdstillæget, selv om Priserne gaar ned. Efter de mange trange Aar, som Arbejdere, Middelstandsfolk og Funktionærer og de med dem ligestillede nu har haft, vilde det ogsaa være i højeste Grad heldigt, om Indtægtsniveauet for baade Haandens og Aandens Arbejdere kunde blive hævet, naar denne Katastrofe er forbi. Vi maa nemlig

huske paa, at alle de almindelige Hjem skal saa at sige genopbygges, Skabe og Skuffer er tømte for Klæder og Linned, og Skatterne stiger. Det maa vi regne med. Ikke blot i de haarde Krigsaar, vi nu har haft, men ogsaa tidligere har Arbejdernes og den jævne Befolknings, Hustruer vist sig at være rene Husholdningskunstnere i Retning af at faa de smaa Midler til at slaa til til taalelig Føde og til Klæder til Familien. Det er ganske forbavsende mellem det store Gros af Arbejdere at se, hvorledes Hustruen har kunnet faa Mandens Lønning paa en 1 500—1 800—2 000 Kr. til at række til, hvor pæne og velklædte Børnene har været, naar Familien om Søndagen er gaaet ud, og det er ganske uforstaaeligt, hvorledes Arbejderhustruerne og den mindre velstillede Del af Befolkningens Husmødre har kunnet opretholde Hjemmene paa en saa udmærket Maade, som de har, med de Midler, der har været til Raadighed. Det forekommer mig, at disse udmærkede Kvinder, der færdes omkring i Hjemmene, fortjener at blive befriet for de værste af de Bekymringer og Spekulationer, de hidtil har haft med at faa Mandens Fortjeneste til at slaa til, fordi Lønniveauet laa for langt nede.

Den sociale Forsorg og disse Understøttelsesbevillinger, som saa stærkt præger Finanslovsforslaget, er Indrømmelser til Socialdemokratiets Krav, og set fra dette Synspunkt kan man ikke andet end anerkende disse Bevillinger. Jeg vil dog sige, at disse Understøttelser og denne Understøttelsespolitik i det hele taget ikke er Socialdemokratiets Maal. Det er ikke det Maal, vi kæmper for, det er kun et Middel, indtil vi kan naa til bedre Tilstande, indtil vi kan naa til, at Arbejderne faar Ret til at leve af deres eget Arbejde gennem Jordens og Produktionsmidlernes Overtagelse af Samfundet. Vi tilstræber Jordens og Produktionsmidlernes Overgang til Folket selv, altsaa en Udvidelse af Ejendomsretten til hele Folket, og ikke omvendt, som man har sagt, at vi Socialdemokrater vil ophæve Ejendomsretten. Fra konservativ Side vil man nu sige: Hvor skal Pengene komme fra, og det Spørgsmaal kan rejses. Ja, Pengene skal selvfølgelig tages der, hvor de er, og det vil ogsaa ske, efterhaanden som den almindelige Valgret mere bevidst gør sig gældende i vort politiske Liv og ved Sættningen af de forskellige Forsamlinger, Lovgivningsmagten iberegnet, som skal afgøre disse Spørgsmaal. De,